

FEMTE KAPITEL

Eberhards Besøg og Budskabet om Faderens Sygdom fik dog den Betydning for Per, at det gjorde en Ende paa den tankeløse Omflakken, hvormed han de sidste Uger havde søgt at glemme sit Nederlag hos Professor Sandrup. Endnu den samme Aften tog han sine Tegninger og Beregninger frem af Kommodeskuffen, og hele Natten sad han ved sit Bord med Hovedet mellem Hænderne og stirrede grundende ned paa sine Papirer, indtil Linjer og Streger dansede for hans Øjne og Hovedet var tungt af femsifrede Tal, der summede derinde som sværmelystne Bier i en Kube. Og han gjorde sig denne Nat højtideligt det Løfte ikke at helme, før han enten var bleven fuldt overbevist om Planens Uigen-nemførlighed eller havde overvundet alle Vanskeligheder og ført sin Tanke frem til Sejr.

Det varede nu ikke ret mange Dage, før det virkelig lykkedes ham ved Omlægning af sin Kanallinje at raade Bod paa den Grundskade, Professor Sandrup havde paaavist. For at være sikker paa ikke igen at lade sig narre af en Regnefejl gjorde han dennegang en omstændelig Kontraprøve paa sin Strømhastighedsberegning, og da han saa, at hans Facit stemmede, udløstes hans Spænding og Glæde i en øreskingrende Fløjtetrille. Han følte atter fast Grund under Fødderne. Arbejdet var altsaa ikke spildt; de tusind Nætter, det havde kostet ham, var ikke bortødslede. — Holla! Der var maaske endnu Tid til at vinde Sejr, før Faderen derhjemme i Præstegaarden lukkede sine Øjne.

Sit Forhold til den neergaardske Arv fik han nu hurtig ordnet uden fornyede Skrupler. Han sagde til sig selv, at det dog ikke nyttede med for megen Finfølelse. Man maatte gøre sig haard overfor den Slags Fornemmelser, naar man skulde frem i Verden med et Par bare Næver. Forresten viste det sig, at Summen ikke var saa stor som ventet. Ved